

MÉREGTELENÍTŐ

2021.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

Megilletődve köszöntelek a 2021. év első Méregtelenítő újságjában.

Megilletődötten, hogy „nicsak, én még élek!!!” Mert ez manapság az én koromban egyáltalán nem

természetes. Ez a világra rászabadított Covid 19 vírus ugyanis ugrásra készen szedi áldozatait, a már megrokkant, legyengült embereket.

Én ugyan tegnap kapásból gyalogoltam kifulladás nélkül 4 kilométert, előtte-utána tettem, ami a háztartásomban tennivaló akadt. Nem éreztem gyengeséget, csak jóleső fáradtságot. De a koromat és számtalan betegségemet nem tagadhatom. Nem szaporítom a szót, a járvány óta rákészültem arra, (és ez még érvényes!), hogy amit elkezdtem, esetleg nem tudom egy nap befejezni... Gondolom, a nálam sokkal pozitívabban gondolkodók esti számvetésében ugyanígy ott van ez a gondolat, ha egészen halkán szól is...

Tehát örömmel köszöntelek!

Nézd, nézd a Mindenségben sebesülten forgó „kék bolygót”, Földünket, ahol élünk! Ahol úgy gondoltuk, minden a miénk, mint az éretlen kisgyerek, aki törzúz örömeiben, mert még nem tudja: mindennek következménye van. Ez az esztendő jobban megtanította nekünk, mint eddig bármi: igen, következménye van, ha többet képzelünk magunkról, mint amik vagyunk. Jött csőstül a baj, s az év utolsó napjaiban még földrengés is beleszólt az életünkbe.

Naponta félelemben élünk, nem tudhatjuk, megússzuk-e a vírusfertőzést vagy egyéb betegséget, balesetet. Most úgy várjuk a Covid elleni védőoltást is, mint ahogy az emberiség várta a Messiást. „Karácsonykor Krisztus világosságát ünnepeljük, aki a világba jön, és mindenkiért jön: nemcsak egyesekért. Ma a remény több fénye is felragyog, ilyenek például a felfedezett oltóanyagok. De ahhoz, hogy ezek a fények az egész világot megvilágítsák és reményt hozzanak az egész világnak, mindenki számára elérhetőnek kell lenniük.” – figyelmezteti a világot **a pápa**.

Csaba testvér a maga gyakorlatias módján igyekszik a lelket tartani a küzdelemben lassan belefáradó emberben: "A Hargitán a fenyőtől azt tanultam, hogy a sziklák között növekvő gyökere, ha nekimegy egy kőnek, nem áll meg duzzogva, hanem valamerre elkanyarodva halad tovább. Ezzel a zezugos gyökérzetével belekapaszkodik a sziklákba, így amikor jön a vihar, épp ez által könnyebben meg tudja őrizni az egyensúlyát. Nem vagyok biztos abban, hogy a nehézségek föltétlenül rosszat tennének nekünk..."

...Az az én hivatásom, az életem célja, hogy általam Isten a gyerekeket, a felnőtteket megsimogassa, jó szóval szóljon hozzájuk, **áldás legyen**. Ennél szebb hivatást nem tudok elképzelni."

Áldás

Áldjon meg minket az Úr
és adjon nekünk SZELÍDSÉGET,
válaszul a világot elborító erőszakra;
adjon nekünk GYENGÉDSÉGET,
válaszul a jóság és a jóindulat
hiányára;

adjon nekünk VILÁGOSSÁGOT,
válaszul az egyre növekvő sötétségre;
erősítse bennünk a REMÉNYT,
válaszul azoknak, akik
sz szenvednek a magánytól,
vagy nem találják életük értelmét.

Év eleji töprengések, útkeresések

„...Lépett már hangyabolyba? A maga számára nem jelent sokat. Csupán egy elhibázott lépés. Mindössze valami puha a lába alatt, amit a következő másodpercben már el is felejt, ahogy halad tovább a maga útján. De a hangyák nem tudják elfeledni. Az ő számukra egy világ dőlt össze. Néhányan elpusztultak, sokan életükre nyomorékok lettek, és minden, amit fölépítettek maguknak, odalett. Néha úgy érzem, mintha manapság egy nagylábú, esetlen óriás járkálna a mi emberi világaink fölött, s ahova lép, egy világ összedől. Emberek pusztulnak el, otthonok omlanak össze, szépség, boldogság s mindaz, amiért érdemes élni, megszűnik...”

„...Az ember együtt kell éljen elkövetett hibáival egy életen át. Ez a büntetése, amiért nem ismeri fel idejében az emberi élet legfontosabb törvényét: Hogy felelősek vagyunk minden kimondott szavunkért és minden ki nem mondott szavunkért is, felelősek vagyunk ezeken a kimondott vagy elhallgatott szavainkon keresztül úgy a magunk, mint a körülöttünk lévők jövőjéért. Ez sajnos az igazság...”

„...Nem állhatom azokat, akik készek elfogadni minden jót, amit egy ember, egy ország, vagy egy társadalmi rendszer fölkínál nekik, és ugyanakkor, mint a veszett kutyák, belemarnak a kézbe, mely eteti őket... Senkinek nincs joga ahhoz, hogy elfogadjon bármit is egy olyan rendszertől, melynek megbuktatására törekszik...”
(Wass Albert: Átoksori kísértetek)

Tamkó Sirató Károly - A nagy természet

De szép is a nagy természet,
hol haldoklik, hol meg éled!
Hóból víz lesz, vízből hó lesz...

Más szavunk sem lehet erre:
így is jó lesz,
úgy is jó lesz!

Reinhold Stecher: A leghosszabb és egyúttal legrövidebb prédikáció

Azzal kezdődött, hogy a fogyatékosok lelkipásztora arra kért, szolgáltassam ki a bérálás szentségét a súlyosan fogyatékosok körében. Olyan fogyatékos gyerekekről volt szó, akik iskolai képzésben tulajdonképp nem vehettek részt, még a szerényebb követelményeket támaztó kiségitő iskolákban sem. A gyerekek egy intézetben éltek - de be kell vallanom, hogy ennek atmoszférája olyan szívvel teli és pozitív volt, hogy egyáltalán nem kételkedhettem szubjektív boldogságukban.

- Egyvalamit még, kedves Püspök - mondta a káplán -, a prédikáció nem lehet 3 percnél hosszabb. Hiszen tudod...

- Igen tudom.

És ez lett az én leghosszabb és legrövidebb prédikációm. A leghosszabban készültem rá, és a legrövidebben mondtam el. Gyakran kell prédikálnom és beszélnem, székesegyházakban, tömött termekben, parasztasszonyoknak és egyetemi tanároknak, jámbor apácáknak és kritikus fiataloknak. És mindig sok fáradságot jelentett a felkészülés.

De ez most kétségbeejtő volt. Három perc! Ezek a szegény emberek és a szüleik...! Történetet nem mesélhetek. Túl sokáig tart, valószínűleg nem is értenék meg. A legtöbb szokásos fordulat és fogalom használhatatlan. Minden bonyolult mondatot ejteni kell. Egy tudományos konferencia megnyitó beszédét megírni sokkal problémamentesebb.

És mégis, Uram, tudom, hogy ezeket a gyerekeket és szüleiket különösen szereted, és hogy Lelked bennük is ott munkálkodik.

A gondolkodás és tapasztalás világa közti szakadék oly nagy azonban, hogy a felkészüléssel úgy haladtam, ahogyan a biciklis, akinek a legnagyobb áttétellel kell megtennie a hegyi szakaszt.

És azután elérkezett a bérálás ideje. A kápolna ünnepi díszben, az intézet többi gyereke Orff zenéjét bámulatra méltóan szépen játszotta. És elöl, az első sorban ült néhány bérálkozó a szüleivel és bérmaszüleivel.

A prédikáció helyett egyszerűen ennyit mondtam:

„Kedves gyerekek, a mama, a papa és a testvérek és a nénik szeretnek Benneteket. És a nővérek is szeretnek Titeket. Meg akarják nektek mutatni, hogy szeretnek Titeket. És ilyenkor megsimogatják a fejeteket, a hajatokat és arcotokat, ahogyan én ezt most Rudolffal és Anitával teszem. És a bérálásakor - Isten szeretete simogat meg Benneteket, mert ő szeret Titeket. Ha tehát ezzel a szent olajjal keresztet rajzolok homlokotokra, akkor a Jóisten simogat meg Titeket...”

Amikor azután a bérálásra kerül a sor, egy fiú elé lépek, akit a mamája a karjában tart, és alig tudja lefogni görcsösen hadonászó mozdulatait. És amikor a szent olajjal keresztet akarok kenni a homlokára, elhúzódik a szája - nem tudom, hogy ez mosoly akar-e lenni - és nagy nehezen kimondja:

- S-simogat...

És a szája sarkából lecsöppen egy kis nyál a szép ünnepi ruhájára. Az anyja veszi a zsebkendőjét, letörli, és ugyanazzal a mozdulattal rögtön a saját könnyeit is beletörli.

Ezt nem kellett volna tennie.

Egy fogyatékos gyermek anyjának könnyei az oltár előtt sokkal fényesebben csillognak, mint a püspökkereszt gyémántjai.

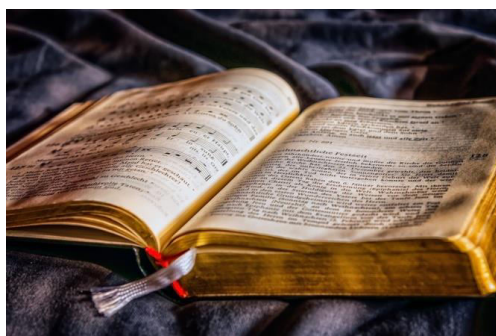
Élmény a Jelenlétről

Az Otthonban, ahol igeliturgiát tartok, 30-32 ember gyűlik össze egy alkalomra. Van az intézetnek u.n. „demens részlege”, ahol Alzheimeres, leépülőben lévő, még mozgásképes, de érző embereket ápolnak. Néhányukat, akiknek korábbi életükből vannak emlékeik az egyházi alkalmakról, elkísérnek a szociális asszisztensek ezekre az imaalkalmakra.

Amikor ők megérkeznek, számomra kisüt a nap. Akkor teljes bizonyossággal érzem és hirdetem, hogy Isten velünk van a szeretetben.

Ezek az együttlétek különös fényel bírnak, igazán hitelesek. Számtalanszor tapasztaltam, hogy azok, akik már nem tudják szavakkal, értelmes beszéddel kifejezni magukat, a Mi Atyánk szavait még együtt mondják a többiekkel. És áhítattal veszik magukhoz a szentostyát.

Talán ők is megértik és megérik Jézus „simogató” jelenlétét. (P.M.)

Azt kívánom...

hogy legyen Erőd akkor is szeretni, amikor úgy érzed, csak Te adsz.
Hogy legyen erőd akkor is mosolyogni, amikor úgy érzed, a fogad törik belé.
Hogy akkor is kitarts, amikor nincs kedved.
Hogy ne zavarjon, ha nagyok a problémáid, hiszen erős vagy és elbírod őket.
Mert ha erős vagy, felemelhetsz embereket, ezáltal Te magad még jobban megerősödsz.
Kívánom, hogy legyen erőd félretenni a büszkeséged, ha annak a Valakinek szüksége van rád.
S kívánom, hogy legyen erőd megmondani Neki, mit érzel, mert tudom, hogy ez a legnehezebb, őszintén kimondani.

Kívánok Neked Türelmet!

Hogy meg tudj hallgatni másokat, s hogy meg tudj bocsátani annak, aki nem tud Neked.
Hogy fáradtan is tudj szeretettel és megértően beszélni azzal, akinek szüksége van rá.

Kívánok Neked Bölcsességet!

Hogy tudj különbséget tenni, mikor kaptad azért az akadályt, hogy megküzdj vele, és mikor azért, hogy kikerüld és más utat válassz.
Hogy felismerd a mindennapok szépségét, és ne tragédiák döbبentsenek rá.
Hogy meglásd a szeretteid fontosságát és szükségességét az életedben.
Hisz minden idegesítő tulajdonságuk Téged épít, akár mint rossz, akár mint jó példa.

Bölcsességet, hogy ne akarj tökéletes lenni, csak törekedj a legjobbra.

Hiszen soha nem leszünk tökéletesek, maximum frusztráljuk magunkat a gondolattal. Ellenben a legjobbra törekvés újabb és újabb sikereket, majd célokat eredményez, s ez maga a haladás.

Hogy az aprólékos sziszifuszi hétköznapiakban lásd a hónapok nagyságát, és a nagy célok építőköveit.

Végül kívánok Neked egy apró mosolyt magunkon, hiszen ha mindezt meg tudnánk tenni, akkor már rég az Angyalok soraiba tartoznánk, és valaki olyanokra vigyáznánk, mint mi magunk.

Ám kívánom Neked, hogy megtapasztald: a Teremtés attól válik tökéletessé, hogy ismertek a hibáink és számolnak a tökéletlenségünkkel.

S nem utolsó sorban, kívánom, hogy azokkal tölthesd ezt az évet, akik szeretnek, és magadba szívd ezt a Boldogságot! (anonim az internetről)

Csukás István: Januári hó hull

Januári hó hull, fehér lesz minden,
tisztá lapot nyit az új év.
Mit írunk rá? Itt a nagy lehetőség,
egy pillanatra költő lesz mindenki,
a hóra íródik a közös költemény!
Áhítattal figyelem, mint jó kolléga,
s igazán csak egy kicsit vagyok irigy.
A rigó menekülő csillagokat ír,
zaklatott ritmusa kihagyó szívverés,
a macska talpa sötéten pontozza
a sorvégeket, pont, pont, pont, lehet tünődni,
lehet borzongani, hogy semmi se változott,
s hogy erről sohasem a vers tehet.
De bosszúsan eltörli e sorokat az ég,
belepi hóval, s rábólint a bennünk
lapító, mi is? Talán a remény,
vagyis az az összevissza fércelt szövevény,
hogy mindenáron élni akarunk,
ha lehet, persze büszkén, önérzetesen,
ha nem, hát valahogy, s mohón
várjuk-olvassuk a biztatást, íme,
szánkó siklik gyerek-fenek alatt,
muzsika szól: vidám kacagás,
röpítik hegyen-völgyön a kottavonalak,
ez igen, ez szép, e végtelenbe-utazás!
Meg is állhatunk e derűs képnél,
de hull a hó s belepi puhán ezt is,
kell a hely, mert még sok az írivaló,
el lehet merengeni ezen is, de már
nem bírom tovább, viszket bennem a költő,
öltözöm és sétálok egy verssorra valót!

Áprily Lajos: Menjünk a hóba

Milyen fehér az út. Menjünk a hóba,
hagyd itt ma ezt a sápadt koronát,
amit a villanylámpa-gloriola
munkára hajló homlokodnak ad.

Levetném én is most egy alkonyatra
a fáradtságom: szürke rabruhám,
s hagynám, simuljon drága égi vatta
éber sebemre altató-puhán.

Ilyenkor, egyszer... szálltunk még a hóba,
tündér karácsony volt, emlékezel?
(A csónakunk sosem siklott azóta
boldogság kék partjához oly közel.)

Hó volt a fákon, vagy tündér-kelengye?
Szél járt felettünk, vagy varázs-fogat?
S havasra vittek, vagy a végtelenbe
a párás, zúzmarás mokány lovak?

Fenn házikó várt - mint a Grimm-mesében -
és pattogó tűz és arany tea,
s hórengetegben nagyra nyílt sötéten
bennünk egy vérvörös azálea...

Azért - fehér az út - menjünk a hóba,
fogadd el azt a fényes koronát,
amit a pelyhek csillagzuhogója
a múltba fordult homlokodnak ad.

Szergej Jeszenyin: Hallod - szán csilingel

Hallod - szán csilingel, hallod - szán csikordul.
Lánnyal, nevetővel, szán röpít bolondul.

Csiklandozó titkot suttog a szél ajka,
fagy-gyalulta síkon csilingel a trojka.

Haj, ti paripáim! Rajta, röpíts, szánom!
Pityókos juharfa táncol a tisztáson.

Odahajtottunk hozzá, szökkenünk a hóra,
s hárman táncolunk már harmonikaszóra.

/Rab Zsuzsa fordítása/

Új adók január 1.-től

Élenjáróknak: hang**adó**
Gyászolóknak: hamv**adó**
Figyelmetleneknek: lank**adó**
Öngyilkosjelölteknek: fel**adó**
Alváshiányban szenvedőknek: fár**adó**
Karmestereknek, karnagyoknak: hang-**adó**
Túlsúlyosoknak: puff**adó**, dag**adó**, has-**adó**
Könyvelőknek, matematikusoknak: szám**adó**
Kissé sem konzervatívoknak: hal**adó**
Extrém stílust követőknek: sikk**adó**
Divatdiktátoroknak: mérv**adó**
Szakmunkásoknak: szak**adó**
Szégyenlősöknek: sáp**adó**
Horgászoknak: hal-**adó**
Szülő nőknek: lét**adó**
Atomfizikusoknak: has**adó**
Visszafogottaknak: mérték**adó**
Karosszerialakatosoknak: horp**adó**
Vendéglátósoknak: fog**adó**
Rádiós, tévés szerkesztőknek: hír**adó**
Fogorvosoknak, szájbetegeknek: fog-**adó**
Agyzsugorban szenvedőknek: sorv**adó**
Gyomorbántalmazottaknak: puk**adó**
Reumás betegeknek: zsibb**adó**
Orvosoknak: hála-**adó**
Hívőknek: hála**adó**
Ingatlanközvetítőknek: el**adó**
Sportrendezvényen szurkolóknak: rang**adó**
Magas katonai beosztásúaknak: rang-**adó**
Munkahelyteremtőknek, foglalkoztatóknak: munka**adó**
Félősöknek: borz**adó**
Okosoknak: ötlet**adó**
Virágárosoknak: herv**adó**
Kölcsönzőknek: vissza**adó**
Színházi öltöztetőknek: rá**adó**
Szerelmeseknek: oda**adó**
Nemmel válaszolóknak: tag**adó**
Közösséghez tartozóknak: tag-**adó**
Későn távozó vendégeknek: mar**adó**
Nagytestű kutyatulajdonosoknak: mar-**adó**
Betegeknek: láz**adó**

KÖNYVAJÁNLÓ

Olvasó, olykor megteszem, amit most is: megosztom Veled egy nagyszerű könyvélményemet.

Bevallom, először nem lelkesedtem annyira, amikor a pár mondatos ismertetést meghallgattam valakitől. Valójában én is szeretem az állatokat, persze, biztonságos távolságban. Borzongatóan gyönyörű lehet a nagy vadak közelségének élménye. De akkor csillant föl igazán a szemem, amikor még ennél is többről lehetett itt hallani: arról, hogy Isten hogyan hívogat, vezetget az utunkon. Milyen gyönyörűség annak megélése, hogy fontos vagyok Istennek, ezért belenyúl az életembe. És ha az ember igent mond a hívásra, egy csapásra megváltozhat az élete.

Hát nem csigázlak tovább, *Szin János: Medvepásztor* című könyvéről áradozom. A szerző nyíltan beszél életéről, beavat egy örült vagyon megszerzésének nem éppen követendő útjába. Aztán az Élet, mint nagy rendező, tovább vitte Őt a félelmetes daganatos betegség útjára. Ezen az úton – ahogy Ő is elmondja – az Ember Ahhoz fordul könyörögve, aki Ura az életünknek, bár erről korábban még nem vett tudomást. ...Aztán a műtét során kiderült: a daganat jóindulatú.

Arról kevésbé kendőzetlenül szól, hogyan „segítettek” neki abban, hogy szinte egyik napról a másikra teljes vagyont elveszítse.

Nos, innen már Magadtól is tovább mehetsz, ha Benned is felcsillant az érdeklődés.

Én csak tanúsíthatom, hogy nem bánod meg, ha a neten rákattintasz arra, hogy KÉREM A KÖNYVET.

Nincs üresség, ahol várnak valakire.
S mindenre válasz jön, ha megtanulunk várni
Ezermesterek vagyunk, tanuljuk meg
az ezeregyediket
végleges foglalkozásként.

Várni, várni, míg a lámpáink kigyúlnak.

/Sütő András - Advent a Hargitán/

Fekete István: János

János csavargó volt. Azt is írhatnám, hogy - utazott, utazgatott, de miért írom, amikor utazáson egészen mást ért az ember, mint amit János - márciustól novemberig - művelt. János nem ült vonatra, sőt szekerekre sem kéredzkedett fel, bár ha felkínálták, elfogadta.

Azt talán nem kell mondanom, hogy a templom egere Jánoshoz képest zsíros bankár volt, de őt ez a körülmény egyáltalán nem zavarta. Jó emberek mindenütt akadtak, sok olyan is volt - különösen az asszonyok között - akik útravalót tettek a tarisznyába. Ezeknek János kitudakolta címét és karácsonyra képeslapot küldött "Egy szegény vándor" aláírással. Láttam ezeket a lapokat, mert Jánosnak bizalmasa voltam, s ő is nekem.

János - nincs ebben semmi szégyellnivaló - a nagybátyám volt. A nagyapám testvére. Nem hallgatom el azt sem, hogy Jánost ezen a néven kevesen ismerték, mert barátoknak, rokonnak János egyszerűen "Sinyi" volt. Jánosnak csak nagyon ritkán szólították, s ettől Sinyi öreg ember lett egyszerre és mindig derült kék szeme riadtan rebbent meg, mintha ütést várna.

- Sinyi bácsi megjött-e már? - írtam nagyapámnak úgy késő novemberben, mert aggódtam érte és szeles, esős délelőttökön, ha kinéztem az iskola ablakán, órá gondoltam. De Sinyi bátyámat nem kellett féltetni.

- Sinyi bátyád András-napkor megjött, most a kályhákat tapasztja... - írta nagyapám, aki a napokat név szerint tartotta számon, lévén a kalendárium fontos olvasmánya.

Igen, Sinyi mestere volt a kályháknak, óráknak, záraknak, késeknek...de minek soroljam fel - mindennek! Ha kellett, egércsapdát csinált, vagy szélkereket a madárijesztőnek, a törött fazekat megdrótozta, és ha az órák nem jártak úgy, mint a katonák, rendbe szedte őket. Ilyenkor halkán füttyörészett a szétszedett sárgaréz kerekek felett, néha szólt hozzájuk, ha elbújt valamelyik csavar: - Hol vagy, te kis laposfejű? - aztán vidáman rám nézett:

- Így van ez, testvér! Láttad, hogy elbújt a kis haszontalan...

Mert én ott ültem Sinyi mellett, aki öreg volt, mégis mindvégig gyerek, egy szóval a testvérem. Egy szemvillanással megértettük egymást és el nem árultam volna, ha megnyúznak, akkor sem.

Igen - ezt is bevallom - Sinyinek voltak dolgai, melyeket takargatni kellett. Sinyi szerette az italt s ezen a szón nem vizet értek... A házban mindig volt bor, de a borosüveg állandóan vándorolt, azaz dugva lett Sinyi elől, aki hajnalban megsimogatta a fejem:

- Hová tették?

- A dívány mögé.

Sinyi vidáman pattintott az ujjával.

- A ravaszok! De minket se a gólya költött, igaz-e? Azzal eltűnt a sötét előszoba irányában. Néha, Sinyi kétszer is kiment a díványhoz látogatóba, de ilyenkor vízzel pótolta a hiányt. Ebédnél azután nagyapám, amikor letette a

borospoharat, hosszan nézett Sinyire, de nem szólt semmit. Sinyi azonban erősen elpirult...Este pedig - "szorgalmas ez a gyerek" - addig ültem könyveim felett bóbiskolva, amíg ki nem lestem a borosüveg útját.

Részezen azonban csak egyszer-kétszer láttam Sinyit, s akkor dalolt is. De csak egy nótát, mindig csak egyet:

"...a nyáron

Csősz leszek én a nyáron,

Kalapomnál pipitér,

Úgy járok a határon..."

Nagyanyám már az ajtóban várta, mer Sinyi éneke elül járt az erdei úton.

- János! - szólt nagyanyám és a szeme olyan lett, hogy nem szerettem ránézni.

- János, gyere be!

És Sinyi bátyám ment a suhogó szoknyájú öregasszony után, csendesen.

Másnap aztán szétszedett valami órát vagy lakatot, csakhogy tegyen valamit, de nem szólt sem a kis kerekekhez, sem hozzám.

Ilyenkor haragudtam az öreganyámra. Mire azonban az óra készen lett, mintha a bánatát is bele rakta volna a ketyegő kis szerkezetbe, derűs, kék szeme csillogni kezdett.

- Így van ez testvér, csípje meg a lódarázs, de - tudod - összeakadtam egy kameráddal, aztán a kocsmában az igazi. Más még a szaga is a bornak...

- Tegnap elől hagyták az üveget, vettem ki belőle... - vigasztaltam.

- Hej, testvér, testvér, ha te nem lennél...hová tetted?

Igazán szomorúnak csak egyszer láttam. Kis ládjában keresett valamit és egy könyvecske akadt a kezébe. Régi, elemista ábécé volt. Akkor leült a láda mellé, lapozgatta, szeme elhomályosult, arcát ráhajtotta a könyvre és vállát rázta a néma zokogás. Ijedten mentem ki a szobából.

- Sinyi bácsi sír - mondtam nagyanyámnak, aki megtörölte kezét és benyitott Sinyihez. Csendesen kihúzta a kezéből a könyvet és rácsukta a láda fedelét.

- Gyere, János - simogatta meg a fejét - ne szomorítsuk a Régieket... no, gyere.

És bementek a szobába és láttam, hogy nagyanyám pénzt adott Sinyinek.

- Most én mondom, hogy eredj, hátha összeakadsz valami jóbaráttal... eredj csak nyugodtan, tudom, hogy kocsmában jobban esik... ha már így van...

Amikor Sinyi kiment a szobából és léptei eldobogtak az ablak alatt, nagyanyám rám nézett:

- János bátyádnak volt egy kisleánya, elgázolta valami kocsi. Azé volt az ábécés könyv. Aztán a feleségével is lett valami... régen volt, azóta ilyen szegény bátyád - és sokatmondó mozdulattal a fejére mutatott. - De ne tudj róla...

És estefelé, mikor ködöt szitált már az alkony, dűnnyögve, távolról a vidám dal mérhetetlen szomorúságával lengett végig a tájon s a szívünkön:

"...Kalapomnál pipitér,

Úgy járok a határon..."

Dsida Jenő: Ha...

Istenem!
Ha ez a hullott tömérdek levél
lehervadt, meghalt gyűlöletünk volna...

Istenem!
Ha ez a csendes permeteg eső
szemünkbe-futó örömkönnyünk volna...

Istenem!
Ha ez a sűrű tejüveges köd
békélt tűzhelyek füstgomolya volna...

Istenem, Istenem!
Ha ez a vad szél a vágyott Szabadság
könnyebbült, tiszta lélegzete volna...

Szilasi Katalin: Áttetsző

Áttetsző lettem, régi pergamen. Idegszálak, erek hieroglifáit fejtegetem. Szavakba kódolom,	hogy megérts, hogy megérintsen. S ha mégis elmarad, tudom, „nem szeretni” a nehezebb.
--	--

Kamenitzky Antal: Valahogy mégsem

A zár, amikor megakad,
kulcsa talán az Isten.
Bennem tévedt tartalmakat
jó úton menekítsen!
Szétrajzanak fehér lapon
ezüst hangyák, temérdek.
Csillag-csipkék kék angyalon
játékosan miséznek.
Valahogy ez sem andalít,
borzongok őszi bálban,
lekókadt bája hajnalig,
mint múlt a fonnyadt mában.
Az álmok vékony vásznait
a tél a hóba mártja.
Számon, ha kérnéd napjaid:
új kérdés új talányra.

Reichard Piroska: Feszült csendben

Szédit a hallgatásod,
mintha sziklafalról néznék szakadékba.
Földrengés lehetett,
ami ilyen mélységeket ásott.
Aki innen leindult,
visszalopódzott félúton:
elébe vágott a meredély éle,
elébe állt a tiltó sziklafok.
De én tudom: most vagy leérek,
vagy lezuhanok.
Érzed-e milyen nagyon félek?
A pillanat peremén állok
s élet-halál döbbenetével a szívemben
belekapaszodom a mosolyodba,
ha most szemed el nem ereszt
e feszült csendben:
talán zokogva, talán mosolyogva
letalálok... végre letalálok...

Búth Emília: Rímekbe kapaszkodom

Rímekbe kapaszkodom
jelző-rendszerekbe
szövőszéken szálakat
vetek át keresztbe
mondatokat hurkolok
fésülök csomózok
homlokomat hold süti
ujjaimban pózok
mint tölgy sápadt levelét
kezem ölbe ejtem
amit éjjel megszövök
nappal elfelejtem

A nevetésről

Dr. Bagdy Emőke:

... A nevetésnek van egy csodálatos gyógyító hatása, mivel immunerősítő folyamatok indulnak be, aminek hatására megsokszorozódik a szervezet védekező és öngyógyító képessége. A nevetés immunstimuláns, örömhormon- és fájdalomcsillapító hormontermelést kapcsol be, sőt az emésztési folyamatok szempontjából is fontos szerepet tölt be – a rekeszizom ritmikus mozgása a beleket is megmozgatja.

Egy 5-6 éves gyerek körülbelül 300 alkalommal mosolyog, nevet egy nap, a felnőtteknél ez a szám lecsökken nagyjából 20-ra. Ezt érdemes lenne szaporítani!

Az erőltetett mosoly is hasznos.

Nem véletlen, hogy az amerikai kultúrában azt mondják, hogy mosolyogj, tedd fel az arcodra a mosolyt. Mimikakutató igazolta, hogy egy tökéletesen kivitelezett mosolyból a szervezet egy tökéletesen átéltet produkál. Tehát igenis mosolyogjunk, még akkor is, ha nagyon nehéz a helyzet, próbáljuk meg, egy kicsikét erőltessük, mert valódi mosollyá válik.

A szervezet maga generálja azokat a folyamatokat, amiktől elkezdjük jobban érezni magunkat a bőrünkben.

***

Örkény István: A nevetésről

„...Az ember az egyetlen élőlény, amely nevetni és sírni tud, és sokszor azt hisszük, hogy ez a két vonás, ez a két képesség egymástól távol álló jelenségek. Én azt hiszem, hogy ezek ikerjelenségek, hogy a nevetés és a sírás bennünk egész közel van egymáshoz, mint amikor föltörünk egy diót, és a bele, mint két egyforma rész, össze van nőve. Persze nagyon sok mindenben lehet nevetni. Kárörömből, örömből, bosszúságunkból, boldogságunkból, még kétségbeesésünkben is tudunk nevetni. Mindenfélén tudunk nevetni.

Bergson írt egy könyvet a nevetésről, majdnem száz évvel ezelőtt, és ebben leírja a komikumnak a bennem azóta is elevenen élő iskolapéldáját, azt ugyanis, amikor egy nagyon elegánsan öltözött, fehér kesztyűs, köcsöskalapos úriember megy az utcán, egy tócsába lép, és hasra esik. Szóval valami olyan történik, ami váratlan, ami meglepő, amire nem számítottunk, ami okvetlenül a nevetés forrása, mert kizökkenti a világot abból a rendből, amelyet úgy érzünk, hogy megmásíthatatlan.

Én viszont, habár ezt az elemzését vagy meghatározását a komikumnak nagyszerűnek éreztem, tulajdonképpen sohasem erre a fajta nevetésre törekedtem, nem ez volt az, ami engem vonzott, izgatott.

Hadd mondjak egy példát. Mikor a világra jöttem, az orvostudomány még nem volt olyan fejlett, mint ma, és a szülés még drámai aktus volt, sok veszéllyel, kockázattal, szenvedéssel. Csak felnőttkoromban tudtam meg

apámtól, hogy édesanyámnak az én világrahozatalom három napig tartó rettenetes szenvedésébe, vajúdásába került, és majdnem az életével fizetett az életemért. S amikor ezt nekem apám elmondta, akkor eszembe jutott valami, ami hétéves koromban történt velem. Az első bizonyítványom a félévben, amit hazahoztam, tiszta kitűnő volt. Utána még nagyon sokáig jártam iskolába, de ez soha többet nem fordult elő velem. Eszembe jutott, hogy anyám, amikor odaadtam neki, hirtelen fölkapott, összevissza csókolt, elkezdett kacagni, és azt mondta: érdemes volt, érdemes volt, te csirkefogó gazember! És amikor ez a mondat nekem már felnőttkoromban eszembe jutott, akkor megpróbáltam anyámnak ezt a nevetését megfejteni. És akkor kezdtem megérezni, hogy a nevetés voltaképpen sokkal mélyebb, mint az a bizonyos köcsögkalapos úr, aki hasra esik.”

A nevetés másik vetülete:

„...Egy nemzet akkor lesz felnőtt, amikor már magamagán is megtanul mosolyogni, még azon is, ami egykor sírnivalónak és rettenetesnek látszott; ahogy például édesanyám kacagott vajúdásának jajkiáltásain, vagy ahogy a darabomban* nevetünk ártatlan emberek legyilkolásán, az 56-os puskaropogáson, vagy azon, hogy Pistit, a vétketlent, a többi Pisti kötél általi halálra ítéli. Ez a nevetés néha hátborzongató, de mindig igazságtevő, mert nemcsak a tegnapijainkat értelmezi, megmagyarázva a megmagyarázhatatlant, hanem hozzásegít, hogy tisztábban lássuk, és emberhez méltóbban fogadjuk azt, ami vár ránk, a holnapot....”

*A darab címe: Pistit a vérzivatarban

(Az írás megjelent: TV Színházi Album, 1979.01.16.)

Dale Carnegie:

Egy mosoly semmibe sem kerül, de sokat teremt.

- egy pillanatig tart, de emléke néha örökké megmarad.
- senki sem olyan gazdag, hogy meglehetne nélküle és senki sem olyan szegény, hogy ne lenne gazdagabb tőle.
- táplálja a jó akaratot az üzleti életben, boldogságot teremt az otthonban és mindenütt a boldogság jele.
- pihenés a fáradt embernek, napfény a csüggedőnek, világosság a szomorkodónak, és a természet legnagyobb ellenszere a bajokkal szemben.
- Nem jelent földi javakat senki számára: nem lehet megvenni, elkérni, kölcsön adni vagy ellopni: csak önként lehet odaadni.
- Ha valaki már túl fáradt ahhoz, hogy mosolyogni tudjon, akkor legalább Te nézz rá derűsen!
- Senkinek nincs annyira szüksége a mosolyra, mint annak, aki maga már nem tud mosolyogni!
- Ha meg akarod kedveltetni magad az emberekkel, akkor MOSOLYOGJ!

Cseh Erzsébet: Olyan generáció...

"Olyan generáció vagyunk, amely soha nem tér vissza...

Egy nemzedék, amely gyalog ment és jött vissza az iskolából.

Egy olyan generáció, amely, ha a tanár krétáért a titkárságra küldte, akkor úgy dagadt, mintha az Egyesült Nemzetek küldötte lenne.

Egy olyan generáció, amely egyedül tanult, és ha nem értett valamit, akkor az óra után "bezárták", kötelezően ott maradt, és elmagyarázták neki újra, amíg meg nem értette.

Egy nemzedék, amely a táblához állt és büszkén írt és felelt az osztály előtt.

Egy olyan generáció, amelyik nem mobiltelefonokkal járt iskolába.

Egy olyan generáció, amelyiknek jegyeit a naplóba írták, egy olyan generáció, amely egyedül végezte el a házi feladatait, nem járt mindenféle különórára, viszont kötelezően, mégis örömmel járt tömegsportra, és nem hívta fel szüleit minden problémájával, mert nem is volt telefonja, a családnak se, sokszor...

Egy generáció, amely szégyellt ülni a buszon álló felnőtt mellett.

Egy olyan generáció, amely megcsókolta a kenyeret, amikor megkapta.

Olyan generáció, amely sokat és csendesen nevetett testvéreivel lefekvés előtt, hogy a szülők ne tudják, hogy ébren vannak, és zseblámpával olvasott a takaró alatt, ha villanyoltás után se tudta letenni az izgalmas könyvet.

Olyan generáció, amely nagyon tisztelte szüleit, tanárait vagy szomszédait, s előre köszönt mindenkinek, a társainak is; az utcán játszott és vizet ivott a kútból.

Nemzedék, amely szerette mindazt, amit csak talált vagy kapott, és elégedett volt.

Olyan generáció vagyunk, amely sajnos nem tér vissza! "

Szabó Lőrinc: Mi még?

Mi volt szép? Mi még? Kapásból s ahogy
Kína mondja: a Tízezer Dolog,
az Egész Élet. Napfény, hópehely.
Nőkből, lányokból még egy tízezer.
Tízezer dal, kép, szobor. A tudás.
A nagy Szfinx s a papírgyártó darázs.
Tízezer álom, vers és gondolat.
A Cuha völgye. Mikroszkóp alatt
a lélek. A bors keresztmetszete.

Repülőgépről Svájcra nézni le.
Egy távolodó csónak. Medúzák
Helgolandnál. Kalypszó. Egy faág
a börtönből. Kislányom mosolya.
Az igazság. A régi Korcula.
Mosztár tücskei. Párizs. Titisee.
Tíz fényévm a Szíriusz felé...
Nem, nem, így a leltár is töredék:
Szép volt a vágy, hogy Semmi
Sem Elég.

Makovecz Imre hagyatéka

Rendhagyó kisfilmmel jelentkezett 2021 első napján a HírTV Credo c. műsorának stábja. Makovecz Imre utolsó és talán legnagyobb munkájáról, egy katedrális tervéről volt szó, melynek megvalósulása érdekében most egyre többen szállnak síkra.

Makovecz Imre az elmúlt évszázad egyik legmeghatározóbb építésze volt, neve elválaszthatatlanul egybeforrt az organikus művészettel. Munkássága – ahogy a műsorban fia, Makovecz Pál fogalmazta – „ég és föld közötti építészet” volt. Nem keverte össze az értékeket, mint manapság teszik, a jó az mindig jó volt, a rossz pedig rossz.

Művészetét sem a kommunizmus, sem a rendszerváltás utáni baloldali fővárosi városvezetés nem nézte jó szemmel. Így Budapesten - ahol született, alkotott és meghalt - nem áll egyetlen középülete sem.

A mester élete végéig dolgozott egy különleges, a Krisztinavárosba szánt katedrális tervein, melynek legvégső formáját halála után barátja, Nagy Ervin álmodta meg. A templom, amely a szem számára is megmutatja Isten nagyságát, sokak szerint Gaudí tervezte Sagrada Familiahoz hasonlítható.

Magyarország megint vezető lámpása lesz a Kárpát-medencének” – írta Makovecz Imre, utalva Szent Pió híres jóslatára. A templomot a nemzet és

az európai kereszténység szimbolikus zarándokhelyének szánta, amely ugyanakkor nagy hatást gyakorolhat a nem hívőkre is.

Melocco Miklós, a katedrális angyalainak tervezője szerint önvédelemből is meg kell építeni a templomot, hiszen a lelkünk is megszépül ott, ahol szép épületek emelkednek. A mester grandiózus terve most végre megvalósulhat. Szükség van rá, hiszen „aki templomot emel Istennek, egyben szellemi közösséget is épít”.

Tamási Áron: Járványbíró

Nehéz időkben falun is szükség mutatkozik arra, hogy az emberek összetegyék az eszüket. Ilyen szükségből keletkezett az a kedves társaság is, amely Fórika Máté házánál minden héten összekoppant egyszer. Váltig csodálkoztak a tehetős gazdák, hogy némelyek éppen a Fórika házánál osztják a világot. Fórika ugyanis amolyan jövevény volt a székely faluban. S főleg írástudatlan ember, kinek a szájából a tudákos nagy szavak mégsem fogytak ki soha.

Egyszer azt mondta például, hogy ha ő három esztendeig vámos lehetne a Panama-csatorna bejáratánál, akkor a negyedik esztendőben egész Erdélyt megvenné magának.

Biztatták is, hogy menjen el oda vámosnak, de Fórika mégis a faluban maradt, s vasárnaponként otthon hősködött az alkalmi gyűléseken. Nevetni lehetett rajta, amikor beszéd közben a szél ágaira akasztotta a fejszét, vagy amikor a kínai császár elindult, hogy tőle kérjen tanácsot.

De az egyik alkalommal komoly fordulat történt.

Nevezetesen farsang vasárnapján.

A tél még keményen tartotta magát, bár március már letette volt az első hetet. A föld fagyottan kopogott, és suhanó éles szelek kergették egymást a fekete fák között. Le kellett tenni arról, hogy másnap szántani lehessen.

De összegyűlni jó ilyenkor, és füstölni kicsi lámpavilág mellett, miközben mindenki kieresztheti kosarából a szavakat, hogy rajozzanak azok a gondolat mezején.

Még a sötétség bé sem állott, amikor Fórika odaszólt a feleségének:

- Gyújtsd meg azt a lámpát, hadd lássák, hogy itthon vagyunk. - Az asszonynak sohasem tetszett, hogy a cimborák beáradnak a házába, amit úgy hagynak ott aztán, mint vásár után a piacot.- Gyűljetek a fára, mint a varjak! - mondta.

- Türelmes légy, asszony! - szólott Fórika - mert ebből nekünk hasznunk lesz egyszer.

- Micsoda hasznunk?!

- Jaj, milyen értetlen vagy - folytatta Fórika. - Hát nem így lesznek a képviselők is?!

Az asszony Fórikára nézett a friss lámpavilágnál, de egy kicsit alulról és görbén, mintha azt tekintené meg, hogy Fórikának még a válla között van-e a feje, ilyen mondás után.

Gyula, a nagyobbik gyermek, el is kacagta magát.

- Hát ez mi vala? - fordult a gyermek felé nagy mérgesen Fórika.

- Reád adta a szavazatát - felelte az asszony.

Abban a pillanatban, ahogy mívelt emberhez illik, valaki kopogtatott az ajtón. Fórika készségesen mondta, hogy szabad, de mire kimondta volna, egy Páva János nevű ember már bé is lépett az ajtón. A neve igen, maga azonban nem vala páva, mert a sánta lábával nagyokat büllent a rongyos nadrágban, ahogy az asztal felé közeledett.

- Mi újság a nagyvilágban? - kérdezte tőle Fórika.

- Mához két hétre meglesz a bíróválasztás - mondta Páva.

- S te kire szavazol?

Páva János, mint egy óriási nagy választó, fontoskodva csak ennyit mondott:

- Valakire leadom én is az enyémet.

A Fórika felesége sem állotta meg, hogy Pávára reá ne szóljon.

- Azt hittük, hogy az uramra szavaz.

- Analfabétára nem lehet - mondta Páva.

S mintha pecsétet hoztak volna rá, egyszerre két ember érkezett, de ezek nem a társaság eszihez tartoztak, hanem inkább a buzgón füstölőkhöz. Jóformán nem is szóltak, hanem nagy készülődéssel rágyújtottak. Mire odáig jutottak, hogy füstöt is vessenek, már három új ember érkezett, majd hetediknek Barabás bácsi, ki olyan volt fehér bajuszával s vidám szemével, mint a nyár égi alkonyat. Ahogy levette a sapkáját, Páva János a fejére nézett, s azt mondta:

- Ez a huncut farsangi szél mind elvitte a haját, Barabás bácsi.

- Hadd el, kerítést fonnak belőle az angyalok - szólt az öreg.

A kicsi Fórikának annyira tetszett a fehér hajból a kerítés, hogy mindjárt megkérdezte:

- S mit tesznek az angyalok a kerítésbe belé?

- Azokat a bárányokat tartják benne - mondta az öreg -, amelyek egyszer-egyszer az égen legelnek.

- Olyant eszünk az idén, húsvétkor! - szólalt meg Páva János.

- Olyant - mondta Fórika. - Jó kövéret s bodrost!

Nevetett a legényke, hogy ezek az öregek mind bodros bárányfelhőket akarnak húsvétkor enni. S éppen akkor még egy ember érkezett, akit Berze Jakabnak hívtak, s aki mindenre azt szokta mondani, hogy "halljunk oda".

- Ül le, Jakab! - mondta neki a házigazda Fórika, majd kacsintott egyet a többiek felé, s így folytatta: - Éppen azt beszéljük, hogy egy lókereskedő tegnap hivatalos tejcsarnokot nyitott a városban.

- Lótej-csarnokot! - mondta Páva.

- Halljunk oda! - kiáltott fel Berze Jakab.

S egyszerre úgy kezdtek kacagni valahányan, hogy estek széjjel, mint a hó.

- Hát ilyen világ van... - mondta ismét Páva János, majd az öreg Barabás bácsi is előrenyújtotta ősz fejét, s így szólt:

- De én olyan világot is értem, hallgassátok meg, amikor óriási nagy járvány támadta meg az embereket. A városokban keletkezett az a nagy járvány, főleg az urak rokonait támadta meg, s azokat az embereket, akik nagyra vágytak.

- Különös járvány lehetett! - mondta valaki.

- Egészen különös - folytatta Barabás bácsi -, mert akit egyszer megtámadott, az úgy felfújta magát, mint a hólyag. S ezeket aztán megdagadva vitte a szél, egyszer a nyugati szél, s máskor a keleti szél. Az emberek azt hitték, hogy az Isten csodát tett a szelesekkel, s emiatt olyan nagy tiszteletben részesítették őket, hogy fogdosni kezdték, s tejben-vajban fürösztetni. Felruházták nagy hatalommal, betették őket finom hivatalokba s minden lehető nagy pénzes helyekre.

- S ott mit csináltak? - kérdezte valamelyik.

- Gyakorolták a hatalmat - felelte Barabás bácsi.

S már éppen szeretett volna rájuk ereszkedni a csend, hogy abban elgondolkozzanak a különös járvány felett, amikor Fórika hirtelen felállott, s azt kérdezte:

- S az a járvány mikor volt?

Az öreg csodálkozva intett Fórikára, hogy ezt valaki kérdezheti, s nem szólt.

- Az idejét kérdem! - ismételte Fórika.

Akkor az öreg elmosolyodott, s csak ennyit felelt:

- A kalendáriumot otthon felejtettem.

Mindenki kutatva nézte Fórikát, hogy kellő ok nélkül vajon miért izeg-mozog olyan nyugtalanul. A járvány miatt talán, ami ki tudja hol és mikor dúlta a világot? Hiszen, ha a jelenben pusztítana, akkor sem jönne ide, ebbe a félre-eső nyomorúságba, ahol nincsenek uraknak rokonai, sem nagyravágyó emberek!

- Mi jöve rád, János? - szólt is oda valamelyik a házigazdához.

- Attól fél - mondta Páva -, hogy mi is afféle bírót kapunk.

- Járványbírót-e? - kérdezte Barabás bácsi.

- Azt.

S ebben a percben különös dolog történt, mert Fórika János megrázta a fejét, böszén szembefordult az emberekkel, és lobogó szemekkel így szólt:

- Én leszek a bíró!

Mindenki azt hitte, hogy az esze elmene Fórikának, mert nemcsak országúti jövevény volt a faluban, hanem írni és olvasni sem tanult meg. Senki sem tudta hamarjában, hogy mit szokás ilyenkor szólni, s csak néztek össze az emberek. S amíg kérdezték volna egymást a szemükkel, Fórika már dobálni kezdte magáról a ruhát, majd az ágyat gyors mozdulattal megbontotta, s abba beléfeküdt.

- Vagy meghalok itt, vagy bíró leszek! - mondta. - Mert én addig se nem eszem, se fel nem kelek, amíg meg nem választanak!

Erre már Páva János felállt, és így szólt:

- Innét menjünk el, mert a járvány e házba béütött!

Csakugyan felálltak, és lassan kivonultak, ahogy súlyos beteg mellől szokás. S ahogy mentek künn az úton, végig azt vitatták, hogy vajon csakugyan megbolondult-e Fórika, vagy csupán tréfát űzött velük. Nem tudták eldönteni, hogy mi lehet a való, de az elkövetkező napok azt mutatták, hogy Fórika nemcsak az ágyak feküdt neki, hanem a szavának is. Mert csakugyan elhárított magától minden betévő falatot. Csak feküdt égő szemekkel, s nézte a füstös gerendát, hogy a pókok fonják-e már a bírói tisztet neki.

Fogytak a napok, s fogyott Fórika is az ágyban.

Vénasszonyok jöttek, hogy istenkedjenek Fórikának, de akadtak olyanok is, akik az ágy mellé jártak enni, hogy a megátalkodott emberrel kívántassák az étket. De mivel Fórika senkinek sem engedett, a gyermekei versenyt kezdtek bögni, hogy fogynak ki az apjukból; s járni kezdte az asszony is a falut, hogy mentsék meg egy szegény család egyetlen gyámolát. Eljött a jegyző, eljött a pap, s vasárnap estefelé megérkezett az orvos is.

- Még egy hétig nem bírja ki - mondta az orvos.

Másnap a községi tanácsot egybehívták, hogy mitévők legyenek. Ámulva ült a tanács, s mindegyik a másiktól várta, hogy tiltakozzék a csendes erőszak ellen. A Fórika halálát azonban senki sem akarta a lelkére venni, s ezért úgy határoztak, hogy a bíróválasztó gyűlést előrehozzák szerdára, s aztán döntsön maga a falu.

Még a környékről is sokan eljöttek szerdán.

Bent a gyűlésteremben egymás hegyin-hátán volt az ember; s mindenki úgy szorította a markát, mintha halott feltámadását várta volna. S amikor legnagyobb volt a nyugtalankodás, akkor felállott egy magas öreg ember, s orgona hangján csak ennyit mondott:

- Emberek, mindnyájan csak egyszer élünk, ebben az életben!

Erre felugrott az egész, aki ott volt:

- Éljen! Éljen Fórika!

Nemsokára már indulhatott is a hivatalos küldöttség, hogy az új bírónak megvigye az örömhírt. Odaálltak az ágya elé, s ahogy ilyenkor szokás, nagy ünnepélyességgel az egyik így szólt:

- Hivatalosan jövénk, hírül akarván hozni neked, hogy a gyűlés bírónak választott.

Erre felült Fórika az ágyban, s nagy méltósággal így felelt:

- Ha az Isten úgy akarta, elfogadom.

A hírhozók bólítottak, majd ámulva nézték Fórikát, aki bizony lehetett volna egy kicsit kövérebb is.

V I C C O L D A L

Még mindig a karanténról:

- Új probléma jelent meg a nőknél: van mit felvenni, de nincsen hová...

Itthoni életkép:

Tanulási idő alatt hang a szobából: - Anya! Kaphatok egy szendvicset?

Apa: - Óra alatt nem eszünk!

- Kérem az apukákat, hogy tanítás alatt ne lófráljanak boxergatyában és sörrel a kezükben a tanuló háta mögött!

- Mai jó tanácsom ebben a vérzivataros helyzetben: soha ne hagyjátok ki a reggelit! A napi 17 étkezés közül ez a legfontosabb.

- Nagyon szeretek utazni, most épp a konyhában voltam, a ház fővárosában...

- Ha esetleg jönne a koronavírus új hulláma, a karantént ugyanezzel a családdal kell eltöltenem, mint most, vagy választhatok másikat is?

Ha egy nővel vitatkozol, az olyan, mintha letartóztatnának. Jogodban áll hallgatni, és minden, amit mondasz, felhasználható ellened.

A legnehezebb dolog a világon tudni, hogyan kell valamit jól csinálni és szó nélkül végignézni, ahogy valaki rosszul csinálja.

Gorbacsov hazalátogat a szülőfalujába és találkozik régi ismerősével, a falu legöregebb emberével, Iván Kuzmicsovval.

- Iván bátyám, van magának videója?

- Hogyne, még Hi-Fi tornyom is van.

- És TV-je van-e?

- Hát persze, színes.

- És tudja, ki vagyok én?

- Te vagy a tegnapi érkezett amerikai újságíró.

- Iván bátyám, hát nem ismeresz meg? Gorbacsov vagyok!

- Akkor meg mit hülyéskedsz, tudod, hogy még villany sincs az egész faluban.

A cigány nagymama meséli az unokáknak:

Amikor én kisgyerek voltam, az anyám adott 10 forintot és elküldött velem az üzletbe. Hoztam két kenyeret, két tejet, egy rúd szalámit, egy csomag bonbont, két tábla csokoládét, 10 tojást és még maradt valami a körhintára is... Most meg...? Ez már lehetetlen, hiszen az egész boltot telerakták kamerákkal!!!

Egy házaspár 10 üvöltő gyerekkel áll a repülőtéri vámvizsgálat előtt.

A vámtiszt megkérdi a családfőt:

- Van maguknál szűrő vagy vágó eszköz vagy kábítószer?

A családfő kicsit idegesen:

- Higgye el uram, ha lenne, már rég használtam volna.

- Főnök! Ebből a fizetésből nem nagyon ugrálhatok!

- Nem is balett-táncosnak vettem fel!

- Tudod, haver, amikor vállalkozó lettem, csak a tudásomra és a józan eszemre támaszkodhattam.

- Nem te vagy az egyetlen, aki nulláról indult...

Minden embernek három lába van. Kettő kicsi, amelyiken jár, és egy nagy, amin élni szeretne.

Modern irodalmat olvasni olyan, mintha az ember megpróbálná követni a cselekményt a betűlevesben.

Vadásznak az orvosok a tónál. Amikor a vadkacsák felröppennek, a belgyógyász felemeli a puskáját, de nyomban vissza is ereszti:

- Nem biztos, hogy kacsá...

Tovább várnak, ismét felröppennek a vadkacsák. A pszichiáter céloz, de ő is leereszti a fegyvert:

- Én tudom, hogy kacsá, de vajon ő is tudja-e magáról?...

Megint csak várnak tovább. Amikor felröppennek a vadkacsák, a sebész irtózatossá tüzelésbe kezd, lelövi az összeset. Odaszól a kórboncnoknak:

- Menj, és nézd meg, van-e köztük kacsá

Az orvos fia is orvos akar lenni. Tanácsot kér az apjától, milyen szakot válasszon.

- Menj bőrgyógyásznak! Először is: a bőrgyógyászt sosem hívják beteghez éjszaka.

Másodszor: bőrbetegségben nem hal meg senki.

Harmadszor: ki sem gyógyul belőle!

Haldoklik a rendház főnöknője. A nővérek a halálos ágya körül állnak. Egy nővér visz neki egy pohár tejet, de a beteg nem akarja meginni. Visszaviszi a konyhába, meglangyosítja kicsit, aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve leveszi a polcra a whiskys üveget, és jócskán önt a tejbe. A beteg ezt egyből lehúzza. Egyikőjük kéri a haldoklót, mondjon nekik valami jó tanácsot, bátorítást a jövőre. A beteg ezt mondja:

- Bármilyen is tesztek, ezt a tehenet semmi pénzért el ne adjátok!